

פגשתי אותה באוטובוס, בדרך לכפרים
דברנו על השרות הצבאי וכמה טוב שהוא נגמר
ובכלל, שהמצב בארץ מחרבן למרות שאין באמת מקום אחר.
לא הסכמתי אתה בענין הזה. יש מקום אחר.
אלהים, תיב להיות. אחרת זה טרוף.
לבסוף לא טילנו בכפרים.
נשארו בכפר אחד שהיה בו חמר מעלה ונוף שגורם לך לבכות
או להודות לאלהים. או גם וגם.
כל הזמן הזה היינו ביחד ונסינו לשפב אבל הייתי כל כך מסטול
שלא עמד לי.
במקום זה חבקתי אותה חזק
ונשקתי שעות בכל הגוף עד שלבסוף
היא אמרה, די, נמאס לי,
וצחקה צחוק נהדר.

I met her on the bus, on the way to the villages
We talked about military service, and how we were glad it was over
and in general, about how the situation in Israel was shitty although
there was no other place.
I didn't agree with her about that. There is another place.
God, there has to be. Otherwise it's just madness.
We never ended up exploring the villages.
We stayed in one village that had amazing hash and a landscape that
makes you cry
or thank god. Or both.
We were together all that time and tried to have sex but I was so stoned
that I couldn't get it up.
Instead I held her tight
and kissed her all over for hours until finally
she said, stop, that's enough
and laughed a wonderful laugh.

אָבִי שָׁחַט אֶת נְעוּרָיו בְּמִלְחַמַּת יוֹם כְּפוּר הָרֵאשׁוֹנָה
אָנִי, בֶּנִי, עָשִׂיתִי זֹאת בְּלִבְנוֹן הַשְּׁנֵייה.
נִכְדוֹ, בֶּנִי, וְדַאי יַעֲשֶׂה זֹאת בְּלִבְנוֹן מִי יוֹדֵעַ כִּמָּה.
אָבִל בֶּנִי, נִכְדִי, לֹא יַעֲשֶׂה זֹאת.
הוּא יִמְשִׁיךְ אֶת נְעוּרָיו לְנֶצַח, כְּמוֹ טְרוּף לְלֹא הַצְדָּקָה,
עוֹד וְעוֹד.

(זו המחשבה שהיתה לי בעת שנחננו, כמו שרשרת קרועה, על
צלע ההר.
אני זוכר, השמים בהקו בלבן חולני)

My father slaughtered his youth in the first Yom Kippur War
I, his son, did the same in the Second Lebanon War.
His grandchild, my son, will most probably do it in the Who-knows-
how-many Lebanon War.
But his son, my grandchild, will not.
His youth will go on forever, unmitigated madness,
on and on.

(This is what I was thinking as we rested like a broken chain on the side
of a mountain.
I remember, the sky glowed a sickening white)

אָמָא מִלְחָמָה יוֹלְדֵת אוֹתִי מִחֲדָשׁ
אֵיבֵר-מִינָה מְדַמָּם, מְלַעֵר וְרַפּוּי
אָנִי נִפְלֵט מִמְּנוֹ חֲמוּשׁ וְרִצְחָנִי
מִחֲשֻׁכַת הַרְחֵם אֶל חֲשֻׁכַת הַקָּרֵב

אָמָא מִלְחָמָה קְטַנָּה וְחֲרָבָה
כוֹרֵעַת לְהִשְׁתַּיֵּן עַל הָאֲדָמָה
מְחִיכֶת בְּפֶה חָף שָׁנִים
מִבְקֶשֶׁת מִיָּם.

אָמָא,

מִלְחָמָה הִיא גַּעְגּוּעֵי הַמָּוֶת אֶל עֲצָמוֹ.

Mother War gives birth to me anew
her genitals bleeding, ugly and loose
I shoot out of them armed and murderous
from the darkness of the womb to the darkness of battle

Mother War small and desolate
crouching down to urinate on the ground
smiling a toothless grin
asking for water.

Mother,
War is death's yearning for itself.

מְכוֹנַת מְשָׁקָאוֹת בּוֹעֶרֶת מֵחוּץ לְחַנוּת מַפְלֵת
וְכָל הַפֶּפְסִי וְהַקּוֹלָה (גַּם הַדֵּי־אֵט) וְהַסְּפְרִיט
מֵתְנַפְּצִים כְּמוֹ רִמוֹנִים לְכָל עֵבֶר.

הַכֶּפֶר מְרַכֶּבֶה שְׁרוּף וּמִפְּצֵץ כְּמוֹ בְּסֻרְט מְלַחֶמָה.
וְכְמוֹ בְּסֻרְט מְלַחֶמָה
יֵשׁ אֶת הַהוּא שְׁסוֹחֵב גְּרִיקָן כְּבֵד עַל גִּבּוֹ
וְהַהוּא עִם סִיגָרָה בֵּין הַשָּׁנִים
וְהַהוּא שְׁקוֹרָאִים לוֹ נִיר
וְהַהוּא שְׁהוֹלֵךְ לְמוֹת וְלֹא יוֹדֵעַ עַל כֶּף אֲז הוּא מְרַשֶּׁה לְעֵצְמוֹ
לְהִזְכֵּר אֵיךְ פָּעַם

A soda machine burns outside a grocery store
and all the Pepsi and the Coke (diet, too) and the Sprite
Explode in all directions like grenades.
The village of Markabe is burnt and bombed like in a war movie.
And like in a war movie
there's the guy who carries a heavy jerrycan on his back
and the guy with the cigarette between his teeth
and the guy called Nir
and the guy who's going to die and doesn't know it so he allows himself
to reminisce about that time when

הַזְקֵנָה שֶׁהִתְקַרְבָּה לְבֵית רֵצְתָה קֶצֶת מַיִם.
אָבֵל הַשּׂוֹמֵר לֹא יָדַע אֶת זֶה וְהִתְכוּוֹן לִירוֹת בָּהּ
אָלָא שְׂמִישָׁהּוּ עָצַר אוֹתוֹ בְּרִגְעַת הָאֲחֵרוֹן וְצָעַק אֵלֶיהָ בְּעִרְבִית,
מָה אַתְּ רוֹצָה, וְהִיא אָמְרָה, מַיִם, קֶצֶת מַיִם
וְהַמְשִׁיכָה לְהִתְקַרֵּב. אָז מִישָׁהּוּ אַחֵר הִכְנִיס אוֹתָהּ פְּנִימָה
וְהוֹשִׁיב אוֹתָהּ בְּצַד וְשָׂאֵל אוֹתָהּ, שׁוּב, מָה הִיא רוֹצָה, וְהִיא
(שׁוּב) אָמְרָה, מַיִם, קֶצֶת מַיִם וּמְלַמְלָה מְשָׁהּוּ עַל זֶה שֶׁהַחַיִּים לֹא
מִשָּׁהּוּ.

צָרְפָנוּ אוֹתָהּ לְהִלִּיכָה וּלְאַחֵר בְּמָה קִילוֹמֶטְרִים שֶׁחָרְרָנוּ אוֹתָהּ
לִיד כְּפָר אַחֵר. מִישָׁהּוּ נָתַן לָהּ מַיִם וּמִישָׁהּוּ אַחֵר כּוֹן אֵלֶיהָ רוֹבָה
וְצָעַק שְׂתַסְתַּלֵּק. הִיא הַמְשִׁיכָה לְלֶכֶת אַחֲרֵינוּ עוֹד שְׁעוֹת רַבּוֹת
עַד שֶׁנֶּעְלְמָה בְּאַחַד הַפְּתוּלִים.

The old woman who approached the house wanted a little water.

The guard didn't know that and prepared to shoot her
But somebody stopped him at the very last minute and called to her in
Arabic
What do you want, and she said, water, a little water
and kept coming closer. So somebody else took her inside,
seated her and asked, again, what she wanted, and she
(again) said, water, a little water, and mumbled something about life not
being too good.

We took her on our walk, and let her go a few kilometers later
by a different village. Somebody gave her water and another pointed his
gun at her and yelled at her to get lost. She kept
following us for many more hours
until she disappeared in one of the bends.